

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **MUDr. Z. P. E.**, zastoupená Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **obec Hajnice**, se sídlem Hajnice 109, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. KUKHK-17113/UP/2024-34 (KH), v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2025, č. j. 30 A 47/2025 - 93,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2025, č. j. 30 A 47/2025 - 93 **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 7. 7. 2025, č. j. KUKHK-17113/UP/2024-34 (KH), **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 38 674 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jana Lipavského, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval dodatečným povolením stavby oplocení v nezastavěném území dle § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a přezkoumatelností podkladového závazného stanoviska orgánu územního plánování, zejména jeho posouzením souladu stavby oplocení s charakterem území.

[2] Městský úřad Trutnov, odbor výstavby, jako obecný stavební úřad dodatečně povolil stavbu „*Oplocení pozemku parc. č. X, katastrální území B., obec H.*“. Stavba se nachází v nezastavěném území obce H., pro jejíž území není zpracován územní plán. Oplocení má sloužit k ohrazení koní chovaných na pozemku žalobkyně, měří na délku 111,5 m, na výšku 1,97 – 2,07 m a je provedeno z betonových neprůhledných desek.

[3] Osoba zúčastněná na řízení se proti rozhodnutí odvolala, a současně napadla i podkladové koordinované závazné stanovisko. Žalovaný proto požádal nadřízený správní orgán o jeho potvrzení či změnu. Revizní koordinované závazné stanovisko posoudilo záměr jako nepřipustný, neboť nadřízený orgán územního plánování shledal, že záměr není v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Napadeným rozhodnutím tudíž žalovaný žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby zamítl.

[4] Krajský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí rovněž zamítl. Předně se ztotožnil se závěry revizního závazného stanoviska. Zdůraznil, že povinnost orgánu územního plánování posuzovat soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování je o to významnější, nemá-li obec zpracovaný územní plán. Nadřízený orgán územního plánování dostal svým zákonným povinností a soulad záměru přezkoumatelně posoudil. Následně krajský soud shrnul závěry nadřízeného orgánu územního plánování (body 40 až 45 napadeného rozsudku). Neshledal, že by si jednotlivá závazná stanoviska v rámci revizního koordinovaného závazného stanoviska vzájemně odporovala, neboť se jednotlivé dotčené správní orgány vyjadřovaly k ochraně rozdílných veřejných zájmů (bod 51 tamtéž). Krajský soud zdůraznil, že pozemek žalobkyně, na kterém se nachází stavba, pouze částečně sousedí se zastavěným územím (bod 52 tamtéž). Ze zprávy MVDr. L. nevyplývá požadavek na výšku oplocení vyšší než dva metry pro zachování pohody chovaných koní (bod 53 tamtéž). Na závěr odkázal na judikaturu požadující restriktivní přístup k umísťování staveb do nezastavěného území.

[5] Mimo jiné dospěl krajský soud k závěru, že stavba oplocení nemůže být sama o sobě stavbou dle § 18 odst. 5 stavebního zákona, může toliko bezprostředně souviset se stavbami zde uvedenými. Zdůraznil, že v posuzované věci stavba bezprostředně nesouvisí s žádnou stavbou, zařízením či jiným opatřením dle § 18 odst. 5 stavebního zákona, avšak připustil, že na posouzení nepřipustnosti záměru to nic nemění, neboť nepřipustnost byla dána rozporem stavby s cíli a úkoly územního plánování.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Stěžovatelka se předně vymezila proti výkladu krajského soudu, že v nezastavěném území obce nelze samostatně umístit oplocení, pokud není umísťováno společně s jinou stavbou, zařízením či jiným opatřením. Považuje za nelogické, aby umístění oplocení do nezastavěného území bylo možné pouze při uskutečnění více staveb. Dále se domnívá, že krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil výšku plotu přes dva metry, čímž měl nepřípustně dotvářet rozhodnutí žalovaného, který napadené rozhodnutí postavil na nepřípustnosti záměru pro jeho podobu.

[8] Mimo jiné stěžovatelka zpochybnila, že by stavba narušovala krajinný ráz, neboť závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny znělo ve prospěch záměru. Nemůže být ani v rozporu se zájmem na ochraně zemědělského půdního fondu, neboť z důvodu jeho minimálního zásahu ani nevystala potřeba závazné stanovisko k ochraně zemědělského půdního fondu vydávat. Žalobkyni nadále není zřejmé, jaké veřejné zájmy byly stavbou narušeny, a proto považuje revizní koordinované závazné stanovisko za nepřezkoumatelné. Stejně tak postrádá vysvětlení, proč její stavba oplocení není v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zatímco izolovaný rodinný dům, v těsné blízkosti oplocení, těmto cílům vyhovuje.

[9] Brojí také proti závěru krajského soudu, že oplocení nemůže sloužit k chovu koní v situaci, kdy je vystavěno pouze na části pozemku. Žalovaný ani krajský soud se ve svých rozhodnutích nezabývali tím, že stěžovatelka je zemědělskou podnikatelkou, na daném pozemku vykonává zemědělskou činnost (chov koní), a že se oplocení skládá zčásti z posuzované stavby a zčásti z elektrického ohradníku. Tím již v průběhu správního řízení doložila, že stavba slouží deklarovanému účelu, tj. zemědělské činnosti (chovu koní). Betonové oplocení se pak nachází pouze v části dotčené rozšiřující se výstavbou. Krajský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že jiný typ oplocení není pro zachování pohody chovaných koní dle zprávy MVDr. L. přípustný. Koně jsou totiž nepřiměřeně rušeni provozem souvisejícím s užíváním přiléhajícího rodinného domu.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stavební úřad nemá jinou možnost než žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout, nejsou-li podmínky pro její povolení splněny. V posuzovaném případě naplněny nebyly, což vyplývá z revizního koordinovaného závazného stanoviska. Se závěry napadeného rozsudku souhlasí, a navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

[11] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost je **důvodná**.

III.a Oplocení jako stavba dle § 18 odst. 5 stavebního zákona

[13] Stěžovatelka se předně vymezila proti výkladu krajského soudu, dle kterého nelze samostatně umístit oplocení v nezastavěném území dle § 18 odst. 5 stavebního zákona. Tato námitka je důvodná.

[14] Dle § 18 odst. 5 stavebního zákona platí, že „[v] nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, přípojky a účelové komunikace, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra; doplňková funkce bydlení či pobytové rekreace není u uvedených staveb přípustná. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje.“

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že § 18 odst. 5 stavebního zákona v poslední větě a contrario stanoví, že „oplocení samo o sobě stavbou, zařízením či jiným opatřením, které jsou vymezeny v první větě tohoto odstavce (tedy včetně stavby pro zemědělství), být nemůže. Může být pouze stavbou, která s takovými stavbami, zařízeními či jinými opatřeními bezprostředně souvisí (‘včetně oplocení’ – tedy pouze takovou stavbu může stavba oplocení představovat)“ (bod 47 napadeného rozsudku). Dle krajského soudu pak není pochyb o tom, že oplocení s žádnou jinou stavbou, zařízením či jiným opatřením ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona bezprostředně nesouvisí (bod 48 tamtéž).

[16] S tímto výkladem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Dle § 2 odst. 3 stavebního zákona jsou stavbou „veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání“. Je tedy nepochybné, že posuzované oplocení je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Stavbou pro zemědělství se pak rozumí mimo jiné „stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům“ (§ 3 písm. f) bod 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby]. Krajský soud v Praze poté dovodil, že smyslu a účelu § 18 odst. 5 stavebního zákona vyhovují jen takové zemědělské stavby, které samy umožňují využívání zemědělské půdy pro pěstování plodin, chov hospodářských zvířat (zejm. pastvu), nebo které takový primární účel podporují (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2022, č. j. 43 A 7/2022 - 73, bod 39).

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že pozemek stěžovatelky je využíván k chovu koní a že tato skutečnost nebyla žalovaným, ani nadřízeným orgánem územního plánování zpochybňována. Neměl-li soud pochybnosti o využívání dotčeného pozemku stěžovatelky k chovu koní, pak Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by nebylo možné stavbu oplocení považovat za stavbu pro zemědělství. Chov hospodářských zvířat (koní) je zemědělskou činností a oplocení pro jejich pastvu je stavbou pro zemědělství. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že oplocení může být i stavbou související s hlavním záměrem, tedy s jinou stavbou, zařízením či opatřením vyjmenovaným v § 18 odst. 5 stavebního zákona. Znění poslední věty § 18 odst. 5 stavebního zákona nicméně nevylučuje, aby stavba

pokračování

oplocení byla stavbou samostatně umístěvanou, zejména jedná-li se o oplocení pastvy hospodářských zvířat.

[18] Napadený rozsudek si ohledně využití pozemku stěžovatelky protiřečí. Na jednu stranu uvádí, že není pochyb o tom, že stěžovatelka na pozemku chová koně, na stranu druhou tvrdí, že uvedená stavba nemůže sloužit k deklarovanému účelu (zamezení volného pohybu koní), neboť se nachází pouze na části pozemku. Krajský soud si přitom musel být vědom, že se ve zbývající části pozemku nachází elektrický ohradník, neboť stěžovatelka přiložila ke svému vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí fotografie ohrazení (č. 1. 23 správního spisu žalovaného). Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posuzovaná stavba oplocení v dotčené části pozemku zamezuje volnému pohybu koní, a slouží tudíž k zemědělské činnosti.

[19] Co se týče posouzení oplocení jako stavby pro zemědělství dle § 18 odst. 5 stavebního zákona, dospěl Nejvyšší správní soud k opačnému závěru než krajský soud. Nicméně ve shodě s krajským soudem připouští, že v posuzované věci nebyla tato otázka natolik zásadní, neboť orgán územního plánování shledal stavbu nepřipustnou pro rozpor s cíli a úkoly územního plánování. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli, že by krajský soud založil odůvodnění napadeného rozsudku na výšce oplocení, tedy na jiném důvodu než žalovaný. Ačkoliv krajský soud výšku oplocení v rámci odůvodnění zmiňuje, z napadeného rozsudku nevyplývá, že by pouze tím odůvodnil zamítnutí žaloby.

III.b Přezkoumatelnost napadeného závazného stanoviska

[20] Revizní koordinované závazné stanovisko, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, považuje stěžovatelka oproti krajskému soudu za nepřezkoumatelné. Není jí ze závazného stanoviska zřejmé, jaké veřejné zájmy byly stavbou narušeny. Stejně tak postrádá vysvětlení, proč její stavba oplocení není v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zatímco izolovaný rodinný dům, v těsné blízkosti oplocení, těmto cílům vyhovuje. Kasační soud se přiklání k názoru stěžovatelky, že revizní koordinované závazné stanovisko, konkrétně závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování není přezkoumatelné.

[21] Umisťování záměrů uvedených v § 18 odst. 5 stavebního zákona bez toho, aniž by byly posouzeny a prověřeny v procesu pořizování a vydávání územně plánovací dokumentace, představuje určitou výjimku z jinak přísných předpisů chránících nezastavěné území před zastavěním. Stavební úřad je tudíž povinen postupovat obzvlášť obezřetně a při své úvaze o přípustnosti záměru zohlednit ochranu nezastavěného území a přírodních hodnot, jakož i další cíle a úkoly územního plánování. S ohledem na výjimečnost tohoto postupu musí stavební úřad vyhodnotit, zda potřeba umístění konkrétního záměru v nezastavěném území navrženým způsobem převáží nad veřejným zájmem na ochraně daného nezastavěného území, popř. zda není možné záměr uskutečnit jiným způsobem, který by byl k nezastavěnému území a hodnotám území uvedeným v § 18 odst. 4 stavebního zákona šetrnější tak, aby byl zachován požadavek na minimalizaci zásahů do nezastavěného území (např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 4 As 234/2017 - 38, č. 3710/2018 Sb.

NSS, bod 19; nebo nověji ze dne 14. 3. 2025, č. j. 5 As 175/2024 - 40, bod 28). Při posuzování souladu záměru s charakterem nezastavěného území je tedy třeba vycházet ze skladby funkčních ploch a z cílů a úkolů územního plánování. Ochrana nezastavěného území je přitom veřejným zájmem a jedním z cílů územního plánování podle § 18 odst. 4 stavebního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012 - 36, č. 3117/2014 Sb. NSS).

[22] Ačkoliv se nadřízený orgán územního plánování vcelku podrobně zabýval popisem samotného oplocení a jeho technického řešení, a dále také otázkou jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování, v závazném stanovisku zcela chybí posouzení souladu stavby s charakterem území, v němž je umístěna. Výše citovaná judikatura požaduje, aby orgán územního plánování vycházel při posuzování souladu záměru s charakterem nezastavěného území mimo jiné ze skladby funkčních ploch. Ačkoliv v obci H. nejsou územním plánem vymezeny funkční plochy, považuje kasační soud za podstatné určitou úvahu v tomto směru provést. Není totiž možné posoudit soulad záměru s charakterem nezastavěného území, není-li charakter území v rozhodnutí nijak specifikován. Správní orgán by měl především popsat charakter nezastavěného území, do kterého je stavba zasazena, a to například uvedením, zda se v okolí stavby nachází zemědělské plochy s ornou půdou či trvalými travními porosty, zda jsou v blízkosti lesy, louky, pastviny, vinice, stavby veřejné infrastruktury, zastavěné plochy a podobně.

[23] Nadřízený orgán územního plánování se omezil toliko na konstatování, že „[l]okalita, ve které je navrhovaný stavební záměr umístěn, se nachází v nezastavěném území.“ Takový popis území považuje kasační soud za nedostatečný, neboť skutečnost, že se stavba nachází v nezastavěném území je základním předpokladem pro uplatnění § 18 odst. 5 stavebního zákona. Každá lokalita nezastavěného území má svůj specifický charakter, který je třeba v závazném stanovisku popsat a následně posoudit soulad posuzované stavby s tímto popsáním charakterem daného území.

[24] Pokud by nadřízený orgán územního plánování tuto charakteristiku území provedl, nevyhnul by se konstatování, že se stavba oplocení nachází v bezprostřední blízkosti s pozemkem parc. č. X v k. ú. B., na němž je vymezeno zastavěné území obce a nachází se zde stavba rodinného domu (důkaz listinou zastavěného území obce H. prováděl krajský soud a je založen ve spise krajského soudu na č. l. 64). Posuzovaná stavba oplocení tak po celé délce přiléhá k zastavěnému území obce. Z obrázku č. 2 v závazném stanovisku orgánu územního plánování by se pro nezaujatého vnějšího pozorovatele mohlo zdát, že se dokonce spíše jedná o oplocení rodinného domu, tedy o součást zastavěného území obce. Kasační soud tudíž klade otázku, zda by nadřízený orgán územního plánování danou stavbu posoudil jako nepřipustnou i v případě, že by se nacházela o metr dál, již na pozemku parc. č. X v k. ú. B. v zastavěném území obce. Jinak řečeno, stavba oplocení se nachází v těsné blízkosti se zastavěným územím, avšak nadřízený orgán územního plánování se s tímto faktem vůbec nijak nevypořádal. Na rozdíl od krajského soudu nepovažuje kasační soud za přesvědčivé, že orgán územního plánování vzal při svém hodnocení do úvahy sousední stavbu již tím, že do závazného stanoviska umístil obrázek oplocení s touto vedlejší stavbou (bod 52 napadeného rozsudku). Z uvedeného důvodu je revizní koordinované závazné stanovisko, v části závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, nepřezkoumatelné.

pokračování

[25] Nadřízený orgán územního plánování tedy v rámci nového závazného stanoviska posoudí soulad stavby s charakterem území, přičemž do odůvodnění promítne, že se stavba oplocení nachází na hranici zastavěného a nezastavěného území. Skutečnost, že daná stavba není umístěna do volné krajiny, pak může mít vliv i na posouzení souladu stavby s cíli a úkoly územního plánování.

[26] Na rozdíl od stěžovatelky nespatřuje kasační soud nepřezkoumatelnost v tvrzeném protichůdném názoru na přípustnost záměru orgánu ochrany přírody a krajiny, orgánu ochrany zemědělského půdního fondu a orgánu územního plánování. Orgán ochrany přírody a krajiny posuzoval záměr z hlediska zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a jeho posouzení nemůže mít vliv na závazné stanovisko orgánu územního plánování. Oba tyto orgány totiž chrání jiné veřejné zájmy (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2023, č. j. 10 As 311/2021 - 68, bod 15). Ve vztahu k ochraně zemědělského půdního fondu je nutno uvést, že nadřízený orgán ochrany zemědělského půdního fondu revidoval závěr prvotního stanoviska, že záměr nevyžaduje posouzení z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu. Naopak dospěl k závěru, že záměr vyžaduje souhlas s odnětím zemědělské půdy dle § 9 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, a to z důvodu, že se jedná o stavbu v nezastavěném území (str. 31 revizního koordinovaného závazného stanoviska). Tento závěr nicméně nebyl předmětem kasačních námitek stěžovatelky, a tudíž se jím Nejvyšší správní soud dále věcně nezabýval.

[27] K námitce stěžovatelky týkající se naplnění cílů a úkolů územního plánování sousední stavby rodinného domu Nejvyšší správní soud pro úplnost vysvětluje, že stavba rodinného domu byla umísťována do obcí vymezeného zastavěného území, na rozdíl od stavby stěžovatelky. Ačkoliv i v tomto případě orgán územního plánování v rámci závazného stanoviska posuzoval soulad stavby rodinného domu s cíli a úkoly územního plánování, poměřoval je s jinými cíli a úkoly územního plánování než záměr stěžovatelky. Orgán územního plánování vycházel z předpokladu, že stavba rodinného domu je umísťována do zastavěného území, proto nemohl klást důraz na ochranu nezastavěného území, jako je tomu v posuzovaném případě.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Kasační stížnost byla důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek, a jelikož k tomuto postupu byl dán důvod již v řízení před krajským soudem, zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 1 a odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025 (viz čl. XI, část sedmá zákona č. 314/2025 Sb.)]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025].

[29] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025 zároveň soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, a proto jí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025 náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložila.

[30] Náklady řízení stěžovatelky tvoří soudní poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu; 5 000 Kč za kasační stížnost).

[31] V řízení před krajským soudem pak náklady řízení představuje odměna advokáta za zastupování (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a 2 x účast na ústním jednání v délce trvání do dvou hodin). Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tak činí 4 x 4 620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 4 x 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náhrada je zvýšena o DPH, jelikož zástupce je plátcem daně. Za řízení o žalobě tak náhrada nákladů činí celkem 24 539 Kč.

[32] V řízení o kasační stížnosti tvoří náklady řízení odměna advokáta za zastupování (sepsání kasační stížnosti), tj. 1 x 4 620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhrada 1 x 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náhrada je zvýšena o DPH, jelikož zástupce je plátcem daně. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada nákladů činí celkem 6 135 Kč.

[33] Žalovaný je tedy povinen stěžovatelce nahradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti ve výši 38 674 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Jana Lipavského.

[34] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění do 31. 12. 2025, ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť jí soud v řízení neuložil žádnou povinnost a sama nenavrhla, aby jí byla náhrada přiznána z důvodů hodných zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2026

Ivo Pospíšil
předseda senátu